

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/9/2020
Identifikačné číslo spisu: 9505100014
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:9505100014.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Pavla Farkaša, JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obvineného JUDr. Ing. V. W. pre pokračovací trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 2003, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 25. novembra 2021 v Bratislave dovolanie obvineného podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Filipa proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. júla 2020, sp. zn. 3 To 5/2018, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného JUDr. Ing. V. W. sa odmieta.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku (ďalej aj „prvostupňový súd“) rozsudkom z 21. októbra 2015, č. k. PK-1Tš/8/2005-7017, uznal obvineného JUDr. Ing. V. W. (v spoločnom konaní s obvinenými X. Z. a Ing. B. B.) za vinného z pokračovacieho trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. augusta 2003 (ďalej „Tr. zák.“) na skutkovom základe v ňom uvedenom s tým, že

v čase od septembra 2001 do 5. februára 2002 JUDr. Ing. V. W., X. Z. a Ing. B. B. po vzájomnej dohode najmä v Bratislave, v Košiciach, ako aj po rokovaní vedených JUDr. Ing. V. W. v Rakúsku s O. J. a ďalšími osobami, v úmysle preniknúť do orgánov spoločností Z..W..Q.. R., s.r.o. N.R. (ďalej aj „Z.“), K. M., a.s. N.R. (ďalej aj „K.“), s cieľom získať tak nad spoločnosťami kontrolu, ale najmä ich príjmy, prevádzali a započítavali pohľadávky spoločností tak, že JUDr. Ing. V. W. zadával konkrétne úlohy a určoval postupy, poskytoval finančné a materiálne prostriedky X. Z. a Ing. B. B., na základe čoho X. Z. a Ing. B. B. realizovali plnenie týchto jednotlivých úloh tak, že

sfaľovali zmluvu medzi spoločnosťou K. a nefunkčnou spoločnosťou bez sídla a konateľa H. M. Y., XXC L., I. H., S.-F. H. M., R. X. XXXXX-XXXX, U. (ďalej len „H.“) o postúpení pohľadávky voči M. G., a.s. Z., vo výške vtedajších 112.064.312.500,- Sk za 1,- Sk z 25. januára 2002, sfaľovali zmluvu o sprostredkovaní tejto pohľadávky medzi K. a v skutočnosti nečinnou spoločnosťou H. F. Y., XXC L., I. H., S.-F. H. M., R. X. XXXXX-XXXX, U. (ďalej len „H.“) z 19. septembra 2001 a fiktívnu sprostredkovateľskú odmenu vo výške 600 miliónov Sk plnili sfaľovanými zmluvami o postúpení pohľadávok z 25. januára 2002 voči:

- Z., a.s. M. L., IČO: XXXXXXXXX, vo výške vtedajších 80.000.000,- Sk,
- H., spol. s r.o. Z., IČO: XXXXXXXXX, vo výške vtedajších 24.160.100,80 Sk,
- Č. B. XXXX, a.s. B. X, IČO: XXXXXXXXX, vo výške vtedajších 140.875.920,- Sk, ktorá ani neexistovala,
- H. XX, spol. s r.o. B. XX, IČO: XXXXXXXXX, vo výške vtedajších 10.916.130,- Sk,
- K. M., spol. s r.o., Z., IČO: XXXXXXXXX, vo výške vtedajších 96.654.910,50 Sk a ďalšími zmluvami o postúpení pohľadávok voči:
- G. Y. vo výške 5.000.000 USD v prepočte podľa zmluvy vtedajších 241.020.000,- Sk,
- W. - N., a.s. Z., IČO: XXXXXXXXX, vo výške vtedajších 6.509.346,20 Sk,

a ich započítaním so sprostredkovateľskou odmenou sfaľovanou dohodou, následne po predložení a zúčtovaní ako pravých zmlúv spôsobili spoločnosti K. M., a.s., N. XX, N., škodu vo výške najmenej vtedajších 448.207.950,-Sk (14.877.778,83 €) a následne

JUDr. Ing. V. W. a X. Z., po vzájomnej dohode, v úmysle získať zostávajúcu časť finančných prostriedkov v hotovosti, ďalej konali tým spôsobom, že v dňoch 1. februára 2002 až 3. februára 2002 z iniciatívy JUDr. Ing. V. W., došlo k zatvoreniu pobočiek oboch spoločností Z. a K. v celej Slovenskej republike, následne z nich zamestnanci vyzbierali hotovostné finančné prostriedky a sústredili ich do centrály v N. pod klamlivou informáciou o výkone auditu, čo zrealizoval X. Z. a dňa 5. februára 2002 zo zozbieranej sumy vtedajších 53.295.156,86 Sk (1.769.075,11 €) prevzal v N. vtedajších 40.000.000,- Sk (1.327.756,76 €) s vystaveným pokladničným dokladom č. 0200182 s uvedeným klamným účelom platby, navýšenia základného imania dcérskej spoločnosti K. R. §. H., a.s., Z., pričom čiastku nepoužil na určený účel, dodatočne použitie týchto finančných prostriedkov klamlivo zdôvodňoval platbou a kúpou súčiastok k výherným hracím automatom a dňa 5. februára 2002 v čase asi okolo 18.00 hod. v sídle spoločnosti M. K., a.s., na ulici Č.S. č. XX, v Z., v kancelárii generálneho riaditeľa, takto vylákanú čiastku vtedajších 40.000.000,- Sk (1.327.756,76 €) odovzdal v piatich bezpečnostných kufríkoch JUDr. Ing. V. W., ktorý si ju prisvojil, ku škode spoločnosti Z. R., s.r.o., V. G. XX, N. a K. M., a.s., N. XX, N..

Za to prvostupňový súd obvinenému JUDr. Ing. V. W. uložil podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. do tretej nápravno výchovnej skupiny. Podľa § 229 ods. 1 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej „Trestný poriadok účinný do 31. decembra 2005“) bola poškodená spoločnosť K. M., a.s., v konkurze, s nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie o občianskoprávných veciach.

Proti uvedenému rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal odvolanie obvinený JUDr. Ing. V. W. (rovnako aj obvinení X. Z. a Ing. B. B.), ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) z 29. júla 2020, sp. zn. 3 To 5/2018, zamietnuté podľa § 256 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (po predošlom vylúčení veci tohto obvineného zo spoločného konania na samostatné konanie).

Proti uvedenému uzneseniu Najvyššieho súdu podal dovolanie obvinený JUDr. Ing. V. W. vo svoj prospech prostredníctvom obhajcu JUDr. Petra Filipa písomným podaním zo 14. septembra 2020 (č. l. 8456 - 8472). Dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov; ďalej „Tr. por.“) rozsudkom vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu z 27. júla 2020, sp. zn. 3 To 5/2018, bol porušený zákon v neprospech obvineného v ustanoveniach § 371 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. por., podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie zrušil a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Najvyššiemu súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu

znovu prerokoval a rozhodol. Obvinený zároveň podľa § 380 ods. 4 Tr. por. požiadal o odklad vykonateľnosti rozhodnutia z dôvodu nezákonnosti napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu.

Obvinený v dovolaní uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. por. Obvinený uviedol, že namieta pokračovanie v prerušenom trestnom stíhaní napriek tomu, že dôvod prerušenia zostal nezmenený, keďže naďalej trpel ťažkou chorobou. Zo znaleckých posudkov nevyplývalo zlepšenie jeho zdravotného stavu. Navyše Najvyšší súd si nechal vypracovať správu ÚZVJS, ktorú nadradil nad znalecké posudky, čo je nezákonné. Závery znaleckých posudkov, ktoré boli podkladom pre správu, boli opačné ako záver správy. ÚZVJS nemohol bez vyšetrenia stavu obvineného, na ktoré v danom štádiu konania nebol ani oprávnený, vypracovať stanovisko zakladajúce pokračovanie v trestnom konaní. Postupom Najvyššieho súdu bolo porušené jeho právo zaručené čl. 17 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Následne bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, pričom obvinený nemal vedomosť o pokračovaní trestného stíhania. Vydaniu európskeho zatýkacieho rozkazu s poukazom na § 5 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze musí predchádzať vydanie príkazu na zatknutie, resp. medzinárodného zatýkacieho rozkazu. Ustanovenie § 69 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 umožňuje vydanie príkazu na zatknutie výlučne v prípade, ak je daný niektorý z dôvodov väzby a obvineného nemožno predvolať, predviesť alebo zadržať a zabezpečiť tak jeho prítomnosť na výsluchu, pričom v danom prípade nebol daný žiadny dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 a 2 Tr. zák. (poznámka - správne malo byť Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005), ktorý by umožňoval vydanie príkazu na zatknutie, keďže absentovala obava, že by obvinený ušiel alebo sa ukrýval, aby sa vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, jeho totožnosť bola známa, mal stále bydlisko, zmenu adresy na doručovanie písomností riadne a včas oznamoval, rovnako ako cestu do zahraničia, kde sa zdržiaval výlučne z vážnych zdravotných dôvodov. Rovnako absentovali skutočnosti odôvodňujúce obavu z ovplyvňovania svedkov a pokračovania v trestnej činnosti. Nebol ani daný dôvod na použitie inštitútu extradície, nakoľko dôvodom pobytu obvineného v cudzine preukázateľne nebola snaha vyhnúť sa trestnému stíhaniu, ale zdravotný stav obvineného si vyžadoval operačný zákrok. Odvolací súd sa nepokúsil zabezpečiť prítomnosť obvineného na verejnom zasadnutí predvolaním, ale vydal príkaz na zatknutie a európsky zatýkací rozkaz, a to skôr ako mu oznámil, že rozhodol o pokračovaní v trestnom konaní. Zo všetkých úkonov vykonaných bezprostredne po vydaní nezákonného rozhodnutia o pokračovaní v trestnom konaní, nezákonného príkazu na zatknutie a európskeho zatýkacieho rozkazu, logicky vyplýva, že aj ďalší postup v konaní bol nezákonný a tento vyvrcholil až vydaním meritórneho rozhodnutia.

S ohľadom na hornú hranicu trestnej sadzby trestného činu kladeného obvinenému za vinu (za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. bolo možné uložiť trest odňatia slobody na 5 až 12 rokov), konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 neprichádzalo do úvahy. Za danej zákonnej situácie nie je možné verejné zasadnutie, na ktorom sa má rozhodovať o odvolaní obvineného, vykonať v jeho neprítomnosti a takýto postup je postupom contra legem, pričom nevyhnutnosť prítomnosti obvineného na verejnom zasadnutí dal jasne najavo aj odvolací súd v predchádzajúcom predvolaní na verejné zasadnutie na 1. júla 2020, kedy sa obvinený riadne ospravedlnil z dôvodu hospitalizácie a súčasne požiadal o zrušenie termínu a určenie nového, nakoľko sa verejného zasadnutia mienil riadne zúčastniť. V predmetnom upovedomení zo dňa 2. júla 2020 o termíne verejného zasadnutia konaného 29. júla 2020, ktoré malo byť obvinenému doručené v čase jeho hospitalizácie v Nemocnici Šumperk, bol poučený súdom v zmysle § 202 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005. Vzhľadom na zdravotný stav sa obvinený nemohol dostaviť na verejné zasadnutie ani nijakým spôsobom ospravedlniť svoju neúčast', pričom nebolo možné vyvodiť záver, že by si mal byť vedomý možnosti konania verejného zasadnutia v neprítomnosti. Je irelevantné, že odvolací súd nazval predmetnú písomnosť ako upovedomenie, nakoľko okrem primárnej skutočnosti, že takýto postup nebol za danej zákonnej situácie vôbec možný, v písomnosti uvedené poučenie, ako aj spôsob jeho doručenia spĺňajú všetky zákonné podmienky, ktoré sú podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 vyžadované pre predvolanie, ktorým dáva súd jednoznačne najavo nevyhnutnosť prítomnosti adresáta na pojednávaní a zákonne primárny je obsah písomnosti, v tomto prípade poučenie. Preto ani zdôvodnenie odvolacieho súdu v tom zmysle, že zaslaním upovedomenia dal najavo, že nepovažuje prítomnosť obvineného na verejnom zasadnutí za

nutnú (str. 37 napadnutého uznesenia), neobstojí a takýto myšlienkový postup súdu je svojvoľný, nemajúci oporu v zákone ani v rozhodovacej praxi. Písomnosť bola navyše zaslaná do Nemocnice Šumperk, urologické oddelenie, kde bol obvinený v tom čase hospitalizovaný a napriek podpisu doručenky, nemá vedomosť o prevzatí žiadnej písomnosti od orgánov Slovenskej republiky a poukázal na svoj zdravotný stav vyplývajúci z priloženej lekárskej správy. V ďalšej časti dovolania obvinený posudzoval aplikáciu ustanovení § 202 ods. 3, ods. 4 a § 238 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 na prejednávajúcu vec, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu z 19. februára 2008, sp. zn. 4 Tdo 16/2007, ako aj nemožnosť konania verejného zasadnutia bez súhlasu obvineného z dôvodu hornej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody za predmetný trestný čin s tým, že v dôsledku porušenia jeho práva byť prítomný na verejnom zasadnutí, mu bola odňatá aj možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, tvrdeniam obžaloby a teda realizovať právo na obhajobu v plnom rozsahu, k čomu poukázal na rozhodnutie sp. zn. 2 Tdo 44/2007. Podľa obvineného odvolací súd pochybil pri interpretácii a následnej aplikácii zákonných podmienok pre konanie verejného zasadnutia v neprítomnosti, keď dospel k záveru, že keď sa ustanovenie § 234 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 o prítomnosti osôb na verejnom zasadnutí vôbec nezmiňuje, je možné verejné zasadnutie vykonať i bez účasti obvineného, aj keď mu je účasť potrebné spravidla umožniť aspoň upovedomením o verejnom zasadnutí. Ustanovenie § 234 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 nie je možné interpretovať izolovane od ďalších ustanovení Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, ale v spojení s nimi a záver odvolacieho súdu o možnosti konať verejné zasadnutie o odvolaní obvineného v jeho neprítomnosti, je v rozpore so zákonnou úpravou, na ktorú s poukazom na § 238 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 sa má aplikovať ustanovenie § 202 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005. V posudzovanej veci bola rozhodujúca absencia výslovne prejavenej vôle obvineného, aby súd rozhodoval v jeho neprítomnosti, t. j. nenaplnenie zákonnej podmienky podľa § 202 ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, podľa ktorej by verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti mohlo prebehnúť len, ak by požiadal, aby sa konalo v jeho neprítomnosti. Ak sa odvolací súd rozhodol obvineného na verejné zasadnutie predvolať, dal tým jednoznačne najavo, že v jeho neprítomnosti nemožno konať a rozhodovať a ak za tejto situácie bolo vykonané verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného napriek tomu, že neboli splnené zákonné podmienky, bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. a súčasne aj podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., lebo znemožnením práva uviesť osobné námietky pred odvolacím súdom proti odsudzujúcemu rozsudku bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu. Obvinený poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. februára 2012, sp. zn. ÚS 483/2011 uviedol, že v dôsledku nerešpektovania ustanovení zákona o možnosti konať verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného, došlo k závažnému porušeniu práva obvineného zúčastniť sa verejného zasadnutia, ktoré bolo spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie súdu v otázke posudzovania viny a trestu a takýto postup súdu je zjavným excesom z hraníc zákonnosti, spravodlivého procesu a aj v rozpore s účelom trestného konania. Podľa obvineného uvedeným nedôvodným a nezákonným konaním Najvyšší súd porušil základné práva zaručené v čl. 17 ods. 2 prvá veta, čl. 17 ods. 3 prvá veta, čl. 17 ods. 4 prvá veta, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 23 ods. 1 a 3, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K dovolaniu sa vyjadril Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky písomným podaním z 13. októbra 2020 (č. l. 8503), ktorým navrhol dovolanie obvineného zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Tr. por., pretože dôvody dovolania nie sú preukázané s poukazom, že nebolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu a verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo vykonané v neprítomnosti obvineného za splnenia zákonných podmienok. Podľa prokurátora odvolací súd konal dôvodne v neprítomnosti obvineného, pretože ním prezentovaná práceneschopnosť bola ďalším obštrukčným konaním. Obvinený sa v snahe vyhnúť účasti na verejnom zasadnutí bez väčších zdravotných ťažkostí a obmedzení vlastnou dopravou, bezprostredne pred verejným zasadnutím tak, ako v mnohých predchádzajúcich prípadoch, v snahe vyhnúť sa účasti na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu, dopravil z územia Slovenskej republiky do Šumperka v Českej republike, odtiaľ do Ostravy a následne z Ostravy do Prahy, kde bol zaistený príslušníkmi Policajného zboru Českej republiky. Následne bez problémov a bez zdravotných obmedzení sa zúčastnil všetkých úkonov pred Krajským štátnym zastupiteľstvom v Ostrave a v Prahe, ako aj pred súdmi Českej republiky v konaní o vydaní.

Napriek tomu odvolaciemu súdu tvrdil, že sa krátkého verejného zasadnutia nemôže zúčastniť zo zdravotných dôvodov, čo v kontexte vyššie uvedeného nemožno hodnotiť inak ako obštrukčné konanie obvineného a jeho snahu vyhýbať sa útekom zo Slovenskej republiky súdnemu konaniu pred Najvyšším súdom.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu (ďalej aj „dovolací súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní 7. decembra 2020 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 2 TdoV pod hore uvedenou spisovou značkou, ktorý podľa daného rozvrhu práce Najvyššieho súdu rozhoduje v zložení JUDr. Peter Hatala, JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Pavol Farkaš, JUDr. Jana Serbová a JUDr. Alena Šišková, pričom posledné dve z menovaných boli z rozhodovania o dovolaní vylúčené zo zákona, keďže sa v prejednávanej veci v pôvodnom konaní zúčastnili na rozhodovaní ohľadom dovolaní napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu. Vzhľadom na uvedené boli tieto sudkyne nahradené pri rozhodovaní o podanom dovolaní náhradnými členmi senátu JUDr. Martinom Piovarsym a JUDr. Petrom Štiftom.

Vzhľadom na to, že obhajcu na zastupovanie obvineného a na podanie dovolania splnomocnila dcéra obvineného, dovolací súd prípisom zo 14. januára 2021 vyzval obhajcu JUDr. Petra Filipa na predloženie písomného súhlasu obvineného JUDr. Ing. V. W. s podaním dovolania. Obvinený v podaní doručenom dovolaciemu súdu 1. februára 2021 oznámil, že uskutočnil komunikáciu s obhajcom k podaniu dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom s tým, že s podaním dovolania súhlasí.

Obhajca obvineného dňa 6. mája 2021 dovolaciemu súdu predložil viaceré písomnosti týkajúce sa konania o európskom zatýkacom rozkaze v Českej republike, ktoré boli následne zaslané prokurátorovi, ktorý sa k nim nevyjadril.

Po predložení spisového materiálu na rozhodnutie o podanom dovolaní, bol spisový materiál opakovane dovolacím súdom zapožičiavaný, a to Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky v období od 9. júna 2021 do 9. augusta 2021 z dôvodu podnetu obvineného na podanie dovolania podľa § 371 ods. 3 Tr. por. a Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku v období od 16. augusta 2021 do 29. októbra 2021 z dôvodu žiadosti obvineného o zrušenie zaistenia majetku a žiadosti vyšetrovateľa PZ o zaslanie informácií zo spisu ohľadom vyšetrovania inej trestnej veci.

Dovolací súd po predložení veci nezistil dôvod na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 380 ods. 4 Tr. por. ako to žiadal dovolateľ, keďže z obsahu podaného dovolania nevyplývalo zjavné preukázanie namietaných dôvodov dovolania, resp. vytýkaných nedostatkov.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. dovolanie možno podať, ak hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 <..

Podľa § 202 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného nemožno konať, ak je obžalovaný vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov. V prípadoch nutnej obhajoby (§ 36) nemožno konať hlavné pojednávanie bez prítomnosti obhajcu.

Podľa § 202 ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 ustanovenie prvej vety odseku 3 sa nepoužije, ak obžalovaný požiada, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti.

Podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 verejné zasadnutie sa koná za stálej prítomnosti všetkých členov senátu a zapisovateľa.

Podľa § 234 ods. 2 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 ak neustanovuje zákon nič iné, nie je účasť prokurátora a obhajcu na verejnom zasadnutí nevyhnutná.

Podľa § 238 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 na verejnosť, konanie, začiatok a odročenie verejného zasadnutia sa použijú primerane ustanovenia o hlavnom pojednávaní.

Podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 o odvolaní rozhoduje odvolací súd na verejnom zasadnutí. Aj na neverejnom zasadnutí môže urobiť rozhodnutie

a) podľa § 253 <., 255 < a 257 <.,

b) podľa § 258 ods. 1 <., ak je zrejmé, že vadu nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí.

Podľa § 263 ods. 2 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 účasť prokurátora na verejnom zasadnutí je povinná.

Podľa § 263 ods. 3 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní musí mať obžalovaný obhajcu vo všetkých prípadoch, v ktorých ho musí mať na hlavnom pojednávaní.

Podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 v neprítomnosti obžalovaného, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, možno verejné zasadnutie odvolacieho súdu konať len vtedy, ak obžalovaný výslovne vyhlási, že sa účasti na verejnom zasadnutí vzdáva.

Po predložení veci Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom ustanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a splňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň však dovolací súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por., pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu v zákone výslovne uvedených, najzávažnejších procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia na úrovni riadneho opravného prostriedku. Dovolanie preto možno podať iba proti niektorým druhom súdnych rozhodnutí vydaných v trestnom konaní (sú výslovne uvedené v § 368 ods. 2 Tr. por., pričom minister spravodlivosti môže podať dovolanie aj proti rozhodnutiam uvedeným v § 371 ods. 2 Tr. por.), a to iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por. a dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.), pričom dovolací súd je viazaný uplatnenými vecnými dôvodmi dovolania (dovolateľom vytýkanými chybami) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, resp. z iných, dovolateľom neuvedených pochybení (§ 374 Tr. por., § 385 Tr. por.). Dovolací súd pri náprave namietaných pochybení preskúma v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a povinnosť obsahovo namietat' skutočnosti známe v pôvodnom konaní zakladajúce niektoré z dovolacích dôvodov najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Tr. por.). Obsah konkrétne uplatnených vytýkaných chýb a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho

dôvodu, by mal vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Ak podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pričom v skutočnosti obsahuje argumenty a tvrdenia stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu alebo iného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Podstatou podaného dovolania je základná námietka obvineného, že verejné zasadnutie o odvolaní dovolacieho súdu bolo v rozpore so zákonom vykonané v neprítomnosti obvineného. V tomto ohľade v prípade dovolateľom uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. je potrebné zistenie, že hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na taký postup neboli splnené zákonné podmienky.

Dovolací súd zo spisu zistil, že podľa zápisnice o verejnom zasadnutí dovolacieho súdu z 1. júla 2020 po rozhodnutí o nevykonaní verejného zasadnutia z dôvodu nesplnenia podmienok na jeho vykonanie v neprítomnosti obvineného, bolo verejné zasadnutie odročené na 29. júla 2020 o 9.00 hod., pričom prokurátor, obhajca a senát vzali termín na vedomie s tým, že v ďalšom konaní sa bude postupovať podľa medzinárodnej spolupráce v trestných veciach a obvinený, poškodený a náhradný obhajca budú o termíne verejného zasadnutia upovedomení (č. l. 8173). Predmetné upovedomenie z 2. júla 2020 o termíne verejného zasadnutia Najvyššieho súdu určeného na 29. júla 2020 o 9.00 hod., č. dv. P-2 (č. l. 8182) bolo obvinenému doručené do Nemocnice Šumperk a.s. dňa 9. júla 2020, čo obvinený potvrdil vlastnoručným podpisom. V upovedomení bol obvinený výslovne poučený, že jeho prítomnosť na verejnom zasadnutí nie je nevyhnutná. Súčasťou upovedomenia bola citácia ustanovení § 202 ods. 3 a ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005.

Dovolací súd uvádza, že predmetné upovedomenie o termíne verejného zasadnutia sa môže javiť s ohľadom na svoj obsah za vnútorne rozporné, keď na jednej strane bol obvinený poučený o tom, že jeho prítomnosť na verejnom zasadnutí nie je nevyhnutná a naproti tomu na druhej strane upovedomenie obsahovalo citáciu ustanovení § 202 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 vrátane uvedenia toho, že verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného nemožno konať, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov (obvinený bol stíhaný pre trestný čin so zákonom ustanovenou trestnou sadzbou trestu odňatia slobody v § 250 ods. 5 Tr. zák. vo výmere 5 rokov až 12 rokov). V tomto ohľade však dovolací súd uvádza, že nesprávne uvedenie týchto ustanovení v upovedomení o termíne verejného zasadnutia dovolacieho súdu (ako to vyplýva z ďalej uvedených skutočností) nemôže v rozpore so zákonnou úpravou uvedenou v Trestnom poriadku účinnom do 31. decembra 2005 zakladať právo obvineného na účasť na verejnom zasadnutí dovolacieho súdu, resp. nemožnosť vykonania verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného, t. j. nie je možné priznať procesnej strane právo na taký postup, ktorý je v rozpore s existujúcou právnou úpravou uvedenou v tom čase v zákone.

Dovolací súd sa nestotožnil a vyhodnotil ako nedôvodné tvrdenie obvineného, že dané upovedomenie splňalo podmienky pre predvolanie a že odvolací súd ním dal najavo, že účasť obvineného na verejnom zasadnutí je nutná. Odvolací súd naopak v upovedomení výslovne uviedol a poučil obvineného, že jeho prítomnosť na verejnom zasadnutí nie je nevyhnutná (na rozdiel od predvolania na verejné zasadnutie konané 1. júla 2020 o 9.00 hod., ktoré okrem tých istých citácií Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 obsahovalo poučenie o nevyhnutnosti prítomnosti obvineného na verejnom zasadnutí s možnosťou, v prípade neustanovenia bez dostatočného ospravedlnenia, predvedenia a potrestania poriadkovou pokutou, č. l. 8096). Prítom obhajca obvineného mal od 1. júla 2020 vedomosť, že odvolací súd bude v ďalšom postupovať tak, že obvineného na nasledujúci termín verejného zasadnutia bude už iba upovedomovať, nie predvolávať ako to výslovne vyplýva zo zápisnice o verejnom zasadnutí z 1. júla 2020 na č. l. 8173.

V tomto ohľade však dovolací súd uvádza, že odvolací súd ohľadom posúdenia možnosti či nemožnosti vykonania verejného zasadnutia o odvolaní v neprítomnosti obvineného vychádzal z nesprávnych zákonných ustanovení, keďže Trestný poriadok účinný do 31. decembra 2005 upravuje konanie na

odvolacom súde samostatne v osobitnom ustanovení § 263 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005. Toto ustanovenie je s odlišnou úpravou verejného zasadnutia odvolacieho súdu v pomere špeciality k ustanoveniam § 234 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (prítomnosť na verejnom zasadnutí), resp. § 202 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (prítomnosť na hlavnom pojednávaní), resp. § 238 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (použitie ustanovení o hlavnom pojednávaní). V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že Najvyšší súd opomenul aplikovať uvedené ustanovenie aj v uznesení z 19. februára 2008, sp. zn. 4 Tdo 16/2007, na ktoré obvinený uprimoval pozornosť dovolacieho súdu, hoci ani v uvedenom prípade nebolo dovolaniu vyhovené, aj keď obvinený svoju neúčast' ospravedlnil na rozdiel od prejednávanej veci. Pokiaľ obvinený poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu z 18. decembra 2007, sp. zn. 2 Tdo 44/2007, tak v uvedenom prípade išlo o skutkovo inú vec, keďže dôvodom vyslovenia porušenia zákona dovolacím súdom bola tá skutočnosť, že verejné zasadnutie odvolacieho súdu bolo vykonané v neprítomnosti obvineného napriek tomu, že tento bol na dotknuté verejné zasadnutie predvolaný (teda nie upovedomený).

Z ustanovenia § 263 ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 vyplýva, že verejné zasadnutie o odvolaní odvolacieho súdu nemožno konať v neprítomnosti obvineného, ak by bol vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, pokiaľ by sa účasti výslovne nevzdal. Obvinený sa však v tomto prípade nenachádzal ani vo výkone trestu odňatia slobody, ani nebol vo väzbe, nakoľko už 20. júna 2020 bol predsedníčkou senátu Krajského súdu v Ostrave prepustený zo zadržania a nezatýkaný do predbežnej väzby. To, že ustanovenie § 263 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, je špeciálnym ustanovením k § 234, § 238 a § 202 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 vyplýva z toho, že konanie na odvolacom súde v prípade prejednávania odvolania je upravené v zákone v osobitnej hlave vrátane účasti na verejnom zasadnutí jednotlivých strán, keď v jeho odseku 2 sa upravuje účasť prokurátora, v odseku 3 účasť obhajcu (navyše dokonca s odkazom na úpravu jeho účasti na hlavnom pojednávaní) a v odseku 4 účasť obvineného (táto je pritom viazaná len na niektoré podmienky uvedené aj v ustanoveniach § 202 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005). Takže keby mali platiť aj na prípad verejného zasadnutia o odvolaní ohľadom účasti obvineného ustanovenia § 202 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005, bolo by nelogické, aby bola v ustanovení § 263 ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 uvedená osobitná a rozdielna úprava, ale naopak ako v prípade obhajcu v odseku 3 by bolo v takom prípade odkázané na úpravu prítomnosti obvineného uvedenú v ustanovení o hlavnom pojednávaní.

Obvinený dotknuté upovedomenie o termíne verejného zasadnutia riadne prevzal a túto skutočnosť potvrdil podpisom na doručenke. V nadväznosti na to neobstojí tvrdenie obvineného, že nemal vedomosť o doručení upovedomenia, pretože bol pod vplyvom silných analgetík, neschopný zvládať základné právne úkony a niesť za to zodpovednosť. Ak by obvinený bol v takom stave, aký tvrdí, nemohol by prevziať predmetnú súdnu zásielku, pričom treba uviesť, že obvinený bol hneď na druhý deň, t. j. 10. júla 2020 z nemocnice prepustený. Z prepúšťacej správy z 10. júla 2020 pritom neschopnosť výkonu základných právnych úkonov nevyplýva (č. l. 8232 - 8233) a v tomto ohľade je možné poukázať aj na to, že na základe telefonického rozhovoru predsedníčky senátu odvolacieho súdu s Krajským štátnym zastupiteľstvom v Ostrave 29. júla 2020 bolo zistené, že obvinený bol z nemocnice prepustený „bez akútnych potiaží“ (č. l. 8213).

Zo spisu je ďalej zrejmé, že obvinený svoju neúčast' na verejnom zasadnutí žiadnym spôsobom neospravedlnil, a to ani prostredníctvom obhajcu, z ktorého vyjadrenia na verejnom zasadnutí konanom 29. júla 2020 vyplýva, že mal vedomosť o mieste pobytu obvineného po jeho prepustení z nemocnice od českého advokáta zastupujúceho obvineného v súvislosti s európskym zatýkacím rozkazom (č. l. 8212). Je preto v rozpore so skutočnosťou tvrdenie obvineného o nemožnosti vykonania ospravedlnenia sa ohľadom jeho neúčasti na verejnom zasadnutí. Pasivita obhajoby a celkový postoj obvineného ku konaniu sa prejavila aj v neoznámení nových skutočností a zmeny adresy, na ktorej sa obvinený mal nachádzať po prepustení z nemocnice. Až po vykonaní dotknutého verejného zasadnutia bola odvolaciemu súdu zaslaná informácia, že obvinený sa 29. júla 2021 presunul z Ostravy, kde sa zdržiaval po prepustení z nemocnice, do Prahy (č. l. 8230 - 8231, 8236).

V nadväznosti na uvedené dáva dovolací súd do pozornosti právnu zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (práva patria bdelým, resp. nech si každý stráži svoje práva), teda práva patria tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv, pričom zanedbanie svojich práv v skorších štádiách konania nemožno prenášať na konajúci súd, resp. reparovať v dovolacom konaní, ktoré je konaním o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že na obvineného sa v prejednávanej veci ohľadom jeho účasti na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu ustanovenia § 202 ods. 3, ods. 4 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 nevzťahovali, t. j. ani podmienka nemožnosti vykonania verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného ohľadom konania o trestnom čine s hornou hranicou trestu odňatia slobody prevyšujúcou päť rokov a nebol teda potrebný jeho súhlas na vykonanie verejného zasadnutia o odvolaní v jeho neprítomnosti, pričom obvinený svoju neúčast' na verejnom zasadnutí ani riadne neospravedlnil, a teda odvolací súd nepochybil, keď vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného. V dôsledku toho bolo potom aj irelevantným skúmať, či sa obvinený verejného zasadnutia mohol alebo nemohol zúčastniť z pohľadu jeho zdravotného stavu.

Obvineným namietaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. teda nebol splnený a nedošlo ani k porušeniu dovolateľom uvádzaných základných práv podľa Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V prípade uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné uviesť, že ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu právo na obhajobu v tomto prípade chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného na obhajobu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu ohľadom uplatnenia práva na obhajobu obvineným. Právo na obhajobu garantované čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nachádza svoj odraz vo viacerých ustanoveniach Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v súdnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Z dikcie citovaného dovolacieho dôvodu je jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu zásadným porušením práva na obhajobu je predovšetkým porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, resp. porušenie iných procesných ustanovení obdobného charakteru a závažnosti týkajúcich sa tohto práva, ktoré sa prejaví na postavení obvineného zásadným spôsobom.

V prejednávanej veci dovolateľ namietal porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom tým, že mu bolo znemožnené predniesť osobne námietky pred odvolacím súdom, ktorý rozhodol na verejnom zasadnutí v jeho neprítomnosti. V tejto súvislosti je však potrebné zdôrazniť, že tá istá námietka by mala byť v zásade v dovolacom konaní subsumovateľná len pod jeden dovolací dôvod. Pritom podľa ustálenej súdnej praxe obsahom práva na obhajobu, ktoré je prvkom spravodlivého procesu, je aj možnosť vznášať osobne a tiež prostredníctvom obhajcu námietky proti rozsudku prvostupňového súdu na odvolacom súde. Odňatie tejto možnosti vykonaním verejného zasadnutia bez prítomnosti obvineného, ak by pre taký postup neboli splnené zákonné podmienky, však napĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por., pretože taký nezákonný postup v sebe zároveň zahŕňa aj zásadné porušenie práva na obhajobu, a preto v takom prípade neprichádza do úvahy záver o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. z dôvodu, že v uvedenej situácii je ustanovenie § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. v pomere špeciality k § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (R 6/2011).

Keďže ako vyplýva z vyššie uvedeného, dovolací súd u obvineného nezistil splnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por., pretože na vykonanie verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného boli splnené zákonné podmienky, je irelevantným poukazovanie obvineným na to, že vykonaním verejného zasadnutia na odvolacom súde v jeho neprítomnosti mu nebolo umožnené osobne predniesť námietky v odvolacom konaní. Nad rámec uvedeného je potrebné dodať, že obvinený bol v

konaní pred odvolacím súdom kvalifikovane zastúpený obhajcom, ktorý sa predmetného verejného zasadnutia zúčastnil a mal priestor na prednesenie obhajobných návrhov. Dovolací súd teda z pohľadu obvineným namietaných skutočností nezistil, že by došlo k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Obvinený v dovolaní prezentoval aj ďalšie námietky týkajúce sa postupu odvolacieho súdu pred vydaním uznesenia o pokračovaní v trestnom stíhaní, dôvodov vydania príkazu na zatknutie a európskeho zatýkacieho rozkazu, pričom polemizoval s názormi odvolacieho súdu. Tieto námietky však nespádajú pod žiadny dovolací dôvod, resp. dovolací súd nie je oprávnený skúmať, či odvolací súd správne vyhodnotil splnenie podmienok na pokračovanie v trestnom stíhaní a na vydanie príkazu na zatknutie a európskeho zatýkacieho rozkazu, nakoľko ide jednak o rozhodnutia, ktoré nepodliehajú prieskumu dovolacieho súdu podľa § 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por., jednak ide v podstate o hodnotenie dôkazov (najmä dotknutých znaleckých posudkov a stanoviska odboru zdravotnej starostlivosti Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže), ktoré je vylúčené z prieskumu dovolacieho súdu pri dovolaní podanom obvineným alebo generálnym prokurátorom Slovenskej republiky.

Nad rámec uvedeného dovolací súd poznamenáva, že navyše mu nie je zrejmé, ako mali byť porušené práva obvineného predmetným príkazom na zatknutie a európskym zatýkacím rozkazom, keďže obvinený na ich základe nebol vzatý do predbežnej väzby ani vydaný na trestné stíhanie na územie Slovenskej republiky. Obdobný názor v tomto ohľade zaujal aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý uznesením z 28. januára 2021, č. k. III. ÚS 28/2021-19, odmietol ako zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť, ktorou sa obvinený domáhal vyslovenia porušenia svojich práv postupom odvolacieho súdu ohľadom uznesenia o pokračovaní v prerušenom trestnom stíhaní a vydaním príkazu na zatknutie.

Záverom dovolací súd uvádza, že pokiaľ sa k niektorej z uplatnených námietok v dovolaní výslovne nevyjadril, považoval ju za irelevantnú vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a argumenty, na základe ktorých by nemohla taká námietka spôsobiť iné rozhodnutie dovolacieho súdu o podanom dovolaní.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd zistil, že je zrejmé, že v rozsahu uplatnených námietok v dovolaní neboli splnené uplatnené a ani iné dôvody dovolania, a preto podané dovolanie na neverejnom zasadnutí uznesením odmietol podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.